

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

B. Alberti Doctoris Magni ex Ordine Prædicatorum Episcopi Ratisponensis De Adhærendo Deo Libellvs

**Johannes <de Castello>
Albertus <Magnus>**

Antverpiae, 1621

Cap. V. Quòd Lector ordinatur in multis locis; in quo officio præ aliis
excellentiore extitit, non tamen propter scientiam elatior.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44148

CAPVT V.

Quòd Lector ordinatur in multis locis, in quo officio præ alijs excellentior extitit, non tamen propter scientiam elatior.

AD probitatis ergo honestatem & scientiæ claritatem, quibus ceteris ordinatio extitit Fratribus, per maiores suos, paucis ab ingressu Ordinis transactis annis, Lector Fratrum ordinatur: in quo gradu tamquam lucerna supra candelabrum positus, omnibus prodesse studuit, ac si natus omnibus fuisset, in Colonia bis legens gloriose Sententias. In Hildensemensi autem Conuentu, nunc Saxonix tunc verò Teutoniæ Prouinciæ, deinde factus Lector, quia ibidem Conuentus tunc temporis ædificabatur, videlicet anno M. CC. XXXIII. deinde fit Lector in Friburgo: post hoc duobus annis in Ratispona: demum verò in Argentina. At cum vltimò Lector Coloniæ ante Magisterium suum Albertus existeret, sancto Thoma post biennium soluto de
car-

carcere, missus est idem sanctus Thomas Parisios. Sed non diu post distulit, ut ait Auctor libri Apum, satan insidias spargere adolescenti: instinctu enim fratrum suorum carnalium & amicorum quos habebat in curia, per litteras Apostolicas iterum mandatus est. Venienti igitur mox à Papa præcipitur ut regimen Abbatiae montis Cassini susciperet, & in Ordine suo & habitu præesset officio. Noluit ille; & clam prolapsus à curia fugit, & in Coloniam Agrippinam venit, studuitque in loco illo, quousque præclarus Lector Fratrum ibidem Frater Albertus Parisios est translatus, & pro incomparabili scientia Theologiae cathedram sortitus est. hæc in libro Apum.

Verè Lector præ ceteris clarus fuit iste Beatus, singulariter planè edoctus à scriba velociter scribente, cui proprium est non tantum bonitatem & disciplinam, sed & scientiam his parare, qui humiles esse didicerunt, non inflati sensu carnis suæ: nam humilitas omnium virtutum custos & fundamentum, in mentis eius domicilio firmissimam sibi sedem collocauerat; ut quàm
magnus

magnus in scientia & singularis fuerit, tamen superbia, quæ comes sæpenu-merò scientiæ solet fieri, dominari illi nequaquam poterat. Vnde non tantùm cum in minori gradu legeret, verùm etiam iam Doctoratus honore sublimatus, vel Pontificali auctoritate cunctis præstantior, sanctitate insuper vitæ dum polleret, labe criminis quæ animam inuoluit tenebris carens, necnon gloriosæ Virginis Mariæ æternæ Sapientiæ matris laudator insatiabilis ac confabulator mirabilis effectus, non maioris præsumptionis nec elatior effectus est; imò quantò magis addebat intellectui scientiam, tantò in veræ humilitatis virtute incrementum sumebat & gratiam. Et ideò, sicut Gregorius Dictatum suum fufur nominat, sic iste ea quæ scribit minùs digna ad legendum à magnis, quamquam magna sint, reputat: quemadmodum in Prologo sui libri de Laudibus Virginis gloriosæ insinuat; vbi post multa verba suam ostendentia humilitatem, ita concludit, vtrique humiliter satis: *Non intendimus, inquit, gloriosam Virginem nostris mendaciis adornare, vel cum stylo altiloquo*

captio-

captioribus intelligentiis aliquid novi aut
 magni cedere, & non gloriosam Virginem
 laudare, & nosmetipsos ostentare; sed ru-
 dibus & simplicibus mei similibus deuo-
 tionis munus per verba simplicia mini-
 strare. Mecum enim benè agitur, quamvis
 nihil dignum reputatione, de benedictissi-
 ma Domina, tamquam indignus vita &
 minimus scientia, si nihil mei pectoris ore
 prompsero, si tantùm occasionem de ipsa
 scribendi & loquendi sapientibus submi-
 nistro. hæc ille. Qui similiter in omni-
 bus suis scriptis hunc humilitatis mo-
 dum seruat, vt cùm alta mirabiliter
 validissimis rationibus sacræ Scripturæ
 ac Sanctorum auctoritatibus muniens
 scriptitat, nulli tamen vnquam Do-
 ctori præiudicium in suis opinionibus
 voluit generare: vnde quàm sæpè pro-
 prias opiniones ponens, præmittit sic
 inquiens: *Sine præiudicio loquor, Salua
 pace videtur sic dicendum, Ita cum aliis
 Magistris sentio, Hæc opinio videtur mihi
 probabilior, & his similia.* in quo modo
 scribendi nullus Doctorum ipsi similis
 reperitur: arbitratur nimirum, ma-
 gnæ esse præsumptionis, suam velle
 præferre sententiam in talibus quæ sine
 peri-

periculo nesciuntur, aut sacrae Scripturae certissimis testimoniis probari nequeunt, vel quae Sanctorum dictis obuiare noscuntur; quia in iis magis tutum est opinari quam loqui categoricè, quia diffinitiuam regulam de multis in Sacro eloquio haberi non potest: vir enim hic beatus sanctorum Doctorum collegio se socians, summa cum reuerentia Sacra eloquia tractare studuit; sciens quòd perscrutator maiestatis opprimeretur à gloria: vnde maluit inscius in quibusdam reputari, quam temerarius diffinitor in periculosis & arduis non necessariis quæstionibus haberi, sicut ex diuersis locis dictorum suorum lucidiùs inuenitur. Sanè mos iste sobrietatis apud sanctos ac veteres Doctores fuit, vt timorem reuerentialem ad diuina eloquia seruantes, nihil temerè diffinire ausi sint. Paulus nempe ad tertium cælum raptus, an in corpore vel extra corpus esset, sub dubio dereliquit, se
 2. Cor. 12. autem nescire profitetur, dicens: *Nescio, Deus scit.* Bernardus mellifluus Doctor præ humilitate sua de Stephani visione loquens, an corporeis vel incorporeis oculis perspexerit Iesum à
 dexteris

dexteris virtutis Dei, non est ausus determinare. Repleuit ergo Dominus dilectum sibi Albertum non tantum sapientiæ sed & timoris spiritu; ut ostenderetur, quia Unigenito repleto spiritu timoris Domini, is qui humilior multis repertus est, & vicinior in sapientia haberetur, cum spiritus Christi non nisi in humilibus requiescere (teste Isa. 66. Scriptura) solet.

CAPVT VI.

Quòd Parisios mittitur, ubi magistralem cathedram ascendit, & qualiter malignus spiritus per ipsum fugatur signo sanctæ Crucis.

CUM igitur venerabilis Albertus adhuc Lector Fratrum tam excellenter in scientia clareret, mittitur ob spem maioris profectus Parisios. Veniens verò ad eundem locum, legens Sententias cum omnium admiratione solemniter compleuit: erat enim disputator acutissimus, Lector sufficiens, utpote in tali officio iam frequenter exercitatus, & multum facundus eloquio;
mel